

Naši zgodovinarji se bodo spominjali njegovega imena z največjo častjo, in Jan Lego bo večno živel v srcih poštenih Slovencev, ki priznavajo njegove zasluge in so mu zanje hvaležni.

„Zvonček“ se bo tega odličnega moža, ki tudi piše in govori pravilno in čisto našo materinščino, spominjal še v prihodnje; ob njegovi sedemdesetletnici se pa pridružuje mnogim njegovim čestilcem, kličeč: „Bog nam ohrani še mnogo let „miláčka“ češke in „ljubljenca“ slovenske mladine.

Fanči igra klavir.

Fanči igra klavir,
igra klavir: tin-tan,
pa se tiho smehlja
srebrni popoldan.

Fanči igra klavir,
igra klavir: tin-tan,
da se tiho smehlja
srebrn popoldan.

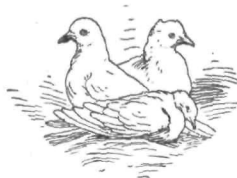
Zunaj pod oknom solnčnica
poveša svoj obraz,
v sobi golobček bel
klavirja sluša glas.

Dvigne golobček glavico
in Fanči tam zazre:
kak v ponosu se lica ji,
ta mehka lica rde . . .

In začudi golobče se:
„Ta glas mi je neznan . . .
Ali so vzdihnilli angeli
sred žalostnih san?“

Fanči igra klavir,
igra klavir: di-du,
ali golobček radosten
se smeje: gru-gru-gru . . .

Cvetko Slavin.

Črni gospodek.

Po našem domu hodi on,
gospodek črni hodi.
Gospodek v gladki suknjici,
poklon, pozdravljen bodi!

U naročje žanci pridi sem,
da te mehko pogladi,
in vseh gosposkih kretenj se
tu, muček naš, navadi!

In prede in vzgrbljava se,
ožo mu svetlo sije,
lepó si čedi suknjico
in sladko mleko pije.

Anca.